

§. 14. Ноеви сынове Симъ, Хамъ, и Иафетъ.

Ной науча изново пакъ да обработва земьж тж както преди. Освєнь нивы тѣ той насади ѣще и лозьє, отъ което събра гроздьє и направилъ вїно; и зацо то незнаше ѣще силж тж на вїно то, пи множокъ и са оупи. И понеже слыса оума си, съвлечєса и заспа голъ въ коливж тж си. Хамъ като видѣ отца си пїанъ и голъ, оусѣти въ себѣ си єднж злобнж радость, и излєзи отъ коливж тж съ смѣхъ; и зацо то вѣше несрамежливъ, каза на братїа тл си то стыдно приключєнїє, и така вмѣсто да оутан и да скрый ващинж тж си погрѣшкж разнеси и разгласи ѣж по възъ.

Симъ и Иафетъ сж были благонравни и съвсѣмъ на други мысли; като чѣха за отца си това, той часъ взєхл облєкло, влєзохл съ очи те си заднишкомъ въ коливж тж и покрывл отца си.

Ной истрєвѣ и чѣ развратитєлно то и омрєзно Хамово постжпваньє, и много сл оскорби, зацо то предвидѣ, какъ той злєчєстивый мѣ сынъ никога нецє вжди благополѣченъ. Сима и Иафєда благослови ваща имъ, понеже предвиджашє, какъ они цє мѣ вжджтж добри и благополѣчни. (1)

§. 15. Стълпотворєнїє.

Ноеви тѣ потомцы оумножихєса и станахл голѣмъ народъ и разпрєстрахєса по зємл тл. И зацо то сл воахл да не сл отдалєчжтж далєко и съвсѣмъ сл раздѣлжтж. И ако станє пакъ потопъ, да не сл погвѣжтж като пьрвы тѣ чєловѣцы; намыслихл да направжтж єдинъ стълпъ, на когє то вьрхє да прєсичл облацы тѣ, и твьрдѣ далєко дасл вжждл отъ негє.

Обачє прѣвллгїй Богъ осѣтилъ имъ гордо то и лѣдо то прѣдпрїатїє. И до того додѣ имахл, като єдинъ народъ, єдинъ овщи языкъ, по Божїл тл вола родихєса по междѣ имъ различни языцы. И тл язычна разлика гл принѣди, да престанатъ отъ стълпотворєнїє то, на всчки тѣ страны да сл разнесжтж и на разлжчни народи да сл раздѣлжтж. —